

PEONY

รับลูกสาว ไปเลี้ยงไหมคะ?

내가 딸이에요

Am I Your Daughter?

Flow เขียน

4

บทที่ 64

“อ้ากกกก! ช้า ๆ หน่อย!”

เด็กน้อยนั่งอยู่บนหลังหมี จับขนที่ไม่ได้ยาวเท่าไรของมันแน่น ภาพนั้นดูอันตรายอย่างยิ่ง แต่ถึงจะกรีดร้องแบบนั้น นางกลับหัวเราะคิกคักราวกับเป็นเรื่องสนุก เสียงหัวเราะร่าเริงและสดชื่นมากพอกันกับอากาศเย็นฉ่ำในป่า

รอยยิ้มสดใสกำลังแต่งแต้มบนใบหน้าที่มีแต่ความซีดเซียว ไร้สีหน้าอื่นใด

นางหัวเราะปากกว้างจนเห็นฟันขาวสะอาดเรียงตัวสวยงาม ยัยนัตายิ้มหยิอย่างน่ารักน่าเอ็นดู

แต่พอหมีเร่งความเร็วหน่อย ร่างกายก็หดลีบ ถึงท่าทางจะสนุก แต่ก็ยังหวาดกลัวอยู่ดี ดูจากที่ไม่คิดจะเหลียวหลังกลับมามองคนทางนี้บ้างเลย

หมีตัวนั้นเห็นรากไม้ใหญ่ จึงวิ่งพานางกระโดดข้าม พอ
มันกระโดดสูง ร่างของเด็กน้อยก็ลอยหวือกลางอากาศ

ภาพที่เด็กน้อยกระเด็นกระดอนลอยคว้างอยู่กลางอากาศ
นั้น มันน่าหวาดเสียวเกินไปแล้ว วินเซนต์ทนดูต่อไปไม่ไหว
เขาขี่ม้าเร่งไล่ตามไปประกบทันที ก่อนจะคว้าตัวเด็กที่กำลังร่วง
ตกเอาไว้ได้ทันท่วงที เขาโอบเอวนางอย่างระมัดระวัง แล้ววาง
ลงตรงหน้าตน

รู้สึกได้ว่าเด็กน้อยสะดุ้งด้วยความตกใจ

นัยน์ตาสีทะเลสาบเช่นเดียวกับเขา ตัวมีกลิ่นอายของ
แสงอาทิตย์ ผิวขาวซีด ใบหน้ากลมน่ารัก

อา

‘ในที่สุดก็เจอแล้ว’

วินเซนต์ค่อยๆ หยุดม้า เขาโอบกอดเด็กน้อยเอาไว้

ไม่รู้ไปไหนมาบ้าง สภาพถึงได้ดูไม่ได้แบบนี้ แต่ยังคง
มีกลิ่นอายของแดดในฤดูใบไม้ผลิที่มักปรากฏขึ้นในความฝัน
ของเขาอยู่เสมอ และมีไออุ่นหลงเหลืออยู่เช่นเดิม

ค่อยหายใจหายใจได้ลึกที นางยังมีชีวิตอยู่

เด็กน้อยมีสีหน้างวย ยังไม่รู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น นางมองตามหลังหมีที่จากไปไกลด้วยความสับสน ก่อนจะเอี้ยวสายตากลับมามอง

นัยน์ตาที่ทอประกายความตื่นตระหนกแปรเปลี่ยนเป็นสีส้มของความตกใจ ดีใจ และมีความสุข

ปากเผยออำพะงาบ ก่อนที่จะเป็นฝ่ายพุ่งเข้ามากอดเขาก่อน

วินเซนต์โอบกอดเด็กน้อยในอ้อมกอดอย่างอ่อนโยน ริมฝีปากที่เม้มแน่นเป็นเส้นตรงพลันคลายตัว เสียงอ่อนโยนและอบอุ่นเป็นอย่างมาก แบบที่ตัวเขาเองก็เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก ดังออกมาจากปากที่คลายความตึงเครียดของตน

“เล่นสนุกไหมนะเรา”

นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นเนี่ย

“อ้ากกกก!”

ไม่รู้ว่ไปทำอีท่าไหน จู่ๆ ถึงได้กลายเป็นแบบนี้ แต่จำได้ว่าเรอกำลังเดินไปตามทางน้ำ เพื่อมุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านอย่างใจจดใจจ่อ

อยู่ๆ เจ้าหมีก็คาบเธอไว้ในปาก โยนเธอขึ้นไปนั่งบนหลังมัน และเริ่มวิ่งอย่างคลุ้มคลั่ง

เฮรินร้องกรี๊ดด้วยความตกใจ รู้ตัวอีกทีก็ออกมาไกลจากลำธารมากแล้ว กลายเป็นกลับเข้ามาในป่าลึกกว่าเดิม

ตะโกนสั่งให้หยุดเท่าไร เจ้าหมีก็ไม่ยอมหยุด มันตั้งหน้าตั้งตารวังไปที่ไหนสักแห่ง

หรือที่ผ่านมามีท่าทางน่ารักที่แสดงให้เห็นจะเป็นการฝึกเหยื่อไว้เป็นอาหารกันนะ

เฮรินคิดในใจว่าคราวนี้คงต้องตายจริงๆ แน่แล้ว เธอกลั้นหายใจ แล้วก็ได้ยินเสียงเจ้าหมีฮัมฮัม ฟังดูคล้ายกับเสียงฮัมเพลง

‘นี่เลียนแบบที่เราทำไปเมื่อกี้อีกแล้ว’

หมีเลียนแบบพฤติกรรมคนเนี่ยนะ เจ้านี้มันใช้หมีจริง
หรือ

‘คงไม่ใช่มนุษย์สวมขนหมีหรอกนะ’

หากเป็นเช่นนั้น เฮอร์นก็คงโดนคนสวมชุดหมีคนนี้เกลียด
กระมัง ไม่อย่างนั้น....

“เอ้”

เฮอร์นเบาเสียงกรีดร้องกรีดกร้าตกลง ความเร็วของเจ้าหมี
เองก็ลดลงตามระดับเสียงของเธอ มันหันหน้ามองเธอ แววดา
คล้ายมีความเป็นห่วงแฝงอยู่ในนั้น

‘เป็นห่วงเราหรือ’

เฮอร์นเอื้อมมือออกไปลูบหัวเจ้าหมี

“น่ารักจังเลยนะเจ้านะ”

เจ้าหมีคำรามเบาๆ ทำทางอารมณ์ดีน่าดู

จากนั้นมันก็เริ่มออกตัววิ่งอีกรอบราวกับเก็บความ-
ตื่นเต้นไว้ไม่อยู่

“อ้ากกกก!”

เฮรินสะดุ้งโหยง รีบจับขนหมีไว้เหมือนคว้าเชือกช่วยชีวิต ขดกายแนบลงกับหลังของมัน เจ้าหมีกระโดดข้ามรากไม้อย่าง ง่ายดาย ฟุ้งตัววิ่งอย่างคึกคัก ทิวทัศน์รอบด้านแปรเปลี่ยนไป ตามการเคลื่อนไหวของมัน

ทิวทัศน์ผ่านหน้าไปดุจสายลม ขนสากของหมีจิกจีผิว สถานการณ์ดังความผันทำให้เธอหลุดหัวเราะออกมา

...แต่ไอ้ที่กลัวก็ยังคงกลัวอยู่ดี

เจ้าหมีที่วิ่งฉิวโดยเริ่มจากเสียงฮัมเพลงทางจมูก เริ่มจะ โลดโผนขึ้นเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่มันกระโดด ร่างของเฮรินจะกระเด็น ลอยหวิวกลางอากาศ ก่อนจะตกกลับลงมาที่เดิม จนเข้าใจแล้ว ว่า ไอ้คำว่าเจ็บปวดรวดร้าวไปทั้งร่างนั้นเป็นอย่างไร

จื่อ...ได้โปรด ขอร้องละ ได้โปรด ช้า ๆ หน่อย!

“ช้าหน่อย!”

เฮรินกระตุกขนหมี ขอร้องให้มันชะลอฝีเท้า ขณะเดียวกัน ก็พยายามเกาะไว้ให้มัน ร่างของเธอสิ้นไถลเกือบหลุดมืออยู่ เรื่อย จนแทบจะตกจากหลังเจ้าหมีได้ทุกเมื่อ

เจ้าหมีเมินเฉยความพยายามของเธอ มันกระโดดสูงกว่า ครั้งใดๆ ที่ผ่านมา เฮรินลอยสูงจนเห็นยอดต้นไม้...

“วะ แวก”

...อะไรอะ

...เจ้าหมี ทำไมไม่ไปอยู่ไกลตั้งโน่นเลยล่ะ

ระหว่างที่เธอกำลังร้องอุทานด้วยความตกใจ เจ้าหมีสารถิ ของเธอก็วิ่งไปไกลโน่นตัวเดียวซะแล้ว มันก็คึกมากเสียจนไม่รู้เลยว่าเฮรินไม่ได้อยู่บนหลังมันแล้ว

...ถ้าอย่างนั้น

‘เอ้’

กระนั้นเฮรินก็ยังคงนั่งขี้อะไรบางอย่างอยู่เหมือนเดิม
ระดับสายตาส่งขึ้นด้วย เธอก็มองเห็นม้าสีดำทมิฬ มันเป็น
ม้าตัวใหญ่ดูแข็งแรงบึกบึน

จากนั้นก็สัมผัสได้ถึงไออุ่นที่โอบกอดตนเอาไว้จากด้านหลัง
ไออุ่นกับกลิ่นกายที่คุ้นเคยนิดหน่อย ไม่สิ คุ้นเคยเป็นอย่างมาก
โอบล้อมอยู่รอบกาย

ศึระของเฮรินหันขวับเร็วกว่าครึ่งไหน และก็เจอเข้าจนได้

คนผู้นั้นที่เธอแสนจะคิดถึง ห่างกันเพียงครึ่งก็อยากจะ
พบหน้า คนที่แสนประเสริฐขนาดจะพูดชื่อเขาออกจากปากก็ยัง
ไม่กล้า

วินเซนต์ อีธาน คัลลิสโต

ทันทีที่นึกชื่อของเขาขึ้นได้ นัยน์ตากลมก็โค้งหยีเป็นรูป
พระจันทร์เสี้ยว ริมฝีปากที่อำค้างด้วยความตกใจก็วาดเป็นเส้น-
โค้งอ่อนหวานไม่ต่างจากดวงตา

เฮรินกอดวินเซนต์แน่นโดยไม่รู้ตัว

เขายังคงตัวใหญ่มากเหมือนเดิม ทำเอาเธอดูเหมือนลูก
หมีโคอาลาเกาะต้นไม้ แต่เธอก็ไม่ได้ผอมแรงที่แขนทั้งสองข้าง
วินเซนต์กอดเธอไว้ เขาตบหลังเธอเบาๆ

อ้อมกอดของเขาอบอุ่นกว่าในความทรงจำ กลิ่นกาย
หอมเย็นล้ำยิ่งกว่าอากาศสดชื่นในป่า

“เล่นสนุกไหมนะเรา”

มือของเขาข้างแสนอ่อนโยน ในน้ำเสียงเปี่ยมไออุ่นเหลือล้น

คนที่มีความหมายต่อเธอมาก เพราะอย่างนั้นจึงไม่
อยากเสียไป ตอนนี้อยู่ตรงหน้าเธอ คนคนเดียวกับภาพใน
ความทรงจำ

ดิง

หยาดน้ำตาเอ่อคลอโดยไม่รู้ตัว มันร่วงห่มะหยดลง
มาโดยที่เธอไม่ได้ตั้งใจ จนแสงอกของวินเซนต์เปี่ยมขึ้น

ที่แท้เธอก็โหยหาอ้อมกอดนี้มากกว่าที่คิดสินะ

คิดถึง อยากเจอ จากไกลๆ ก็ยังดี อยากพบเขา อยาก
อยู่ด้วยกัน ทั้งที่เคยคิดแบบนั้น ทั้งที่นึกว่าแค่ได้เฝ้าหวังอย่าง
เดียวก็คงไม่เป็นไร...แต่ไม่เลย ไม่ใช่

ดูจากน้ำตาที่ไหลรินก็รู้แล้ว

ทว่าเฮรินไม่อยากให้วินเซนต์จับได้ เธอพยายามกลั้น
น้ำตา แต่หยาดน้ำตากลับยิ่งเอ่อล้นลงมาไม่ยอมหยุด วินเซนต์
ดึงตัวเฮรินออก คงไม่พอใจที่เธอทำเสียเขาเปียก

‘...เอ๋’

เมื่อจู่ๆ ก็ต้องผละห่างจากเขา ความรู้สึกไม่สบายใจพลัน
ตึรวนขึ้นมาในอกของเฮรินที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ของความสุข

‘ผลักรอกทำไม เพราะเราทำเสียเขาเปียกหรือ หรือ
เพราะกอดเขาตามอำเภอใจหรือ’

เฮรินไม่อยากโดนวินเซนต์เกลียด รีบขอโทษทันที

“อะ ขอโทษค่ะ...”

“...อะไร”

“เสื่อ กลายเป็นแบบนี้...”

เฮรินพูดอ้อมอ้อมพลงซีไปย้งรอยต่างบนเสื่อที่เกิดจาก
ฝีมือตน วินเซนต์ข้าเบาๆ เอามือลูบแก้มของเธอ มืออุ่นโอบ
ประคองแก้มอย่างอ่อนโยน ช่วยเช็ดหยาดน้ำตาเย็นชืดให้

และมองสบตา

ริมฝีปากเผยอเล็กน้อยเหมือนล้งเลสกอย่าง ไม่นานเขาก็
ยิ้มบางแล้วเปิดปากพูด

“...ไม่จำเป็นต้องขอโทษหรอก ข้าแค่อยากเห็นหน้าว่า
เจ้าโตขึ้นขนาดไหนแล้ว”

“...อา”

“เป็นห่วงว่าเสื่อผ้าเนื้อหยาบนี้จะขูดผิวเจ้าด้วย”

ความเป็นห่วงจากใจของเขาทำให้หยาดน้ำตาที่เพิ่งจะ
สงบได้ก่อตัวเป็นเม็ดกลมอีกครั้ง ทั้งที่พยายามจะไม่ร้องไห้
แต่วินเซนต์ก็ดันเปิดสลักกลอนประตูที่ปิดแน่นออกทีละชั้น
กระทั่งสลักสุดท้ายถูกปลด เสียงร้องไห้ที่เพิ่งจะเงียบไปก็ระเบิด
โห่ออกมา

เสียงของเฮรินดังก้องไปทั่วผืนป่าเงียบสงัด เสียงร้องไห้
ของเธอมีทั้งความดีใจ ความเศร้า และความสุขปะปนกันอย่าง
ซับซ้อน

และข้างกายเฮรินที่ร้องไห้ร้องไห้ให้เสียงดังอยู่นาน ก็ยังคง
มีวินเซนต์นั่งรอเธอร้องอยู่เคียงกัน

“บาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

วินเซนต์ถามเฮรินที่เกาะต้นเหมือนหมิโคอาลา เด็กน้อย
ที่เพิ่งจะหยุดร้องไห้ไปไม่นาน สายหน้าทั้งที่ยังซุกใบหน้าลงกับ
อกของเขา

ทำอย่างนั้นแล้วร่างกายเลยโงนเงนเล็กน้อย คงล้าตก
จากหลังม้า เลี้ยงกระบะแบนที่โอบกอดรอบเอวเขาไว้

ความอ่อนจากร่างกายของนางแม่ชานมาถึงหัวใจ สิ่ง
ทำให้เขารู้สึกว่างเปล่ายามไม่อยู่ข้างกาย เพราะเคยชินกับการได้
อยู่ด้วยกันมากเกินไป ก็คือเด็กน้อยคนนี้

ความรู้สึกประหนึ่งชิ้นส่วนที่หายไปได้กลับมาอยู่ที่เดิม
ช่วยให้ความอบอุ่นสายหนึ่งเติมเต็มเข้าสู่หัวใจและรู้สึกโล่งใจ

แต่วินาทีที่สายตาของวินเซนต์มองไปเห็นแขนกับขาของ
เฮรินเข้า สีหน้าผ่อนคลายก็พลันนิ่งขรึมอย่างเย็นชา

ทั้งใบหน้า แขน และขา มีแต่รอยแผลเต็มไปด้วยหมด

บางรอยดูเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน บางรอยแผลดู
สมานปิดกันดีคล้ายเกิดรอยมาได้หลายวันแล้ว

โดยเฉพาะที่แก้ม...

วินเซนต์ผ่อนคลายสีหน้าถ่มมึงทิ้ง ก่อนจะพยักหน้าลง

“งั้นเหอ เก่งมาก”

พอเขาบอกว่าโล่งอกที่ไม่เจ็บตรงไหน ยังดูแข็งแรงดี
เด็กน้อยก็กระซิบแขนที่กอดเอวเขาไว้อีกรอบ รวากับอยากฝาก
ทุกสิ่งไว้ที่เขา

ไม่คุ้นเคย

ไอรุ่นของสิ่งมีชีวิตตัวเล็กกระจ้อย แขนที่เล็กราวกับแค่
สัมผัสก็คงหักโอบกอดเขาไว้นั่น

วินเซนต์เกิดมาในฐานะคัลลิสโต เขามีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ
ชีวิตของผู้คนมากมายพร้อมกับนามนั้น

ตั้งแต่เด็กทารกแรกคลอดไปจนถึงคนชราไม่ใกล้ฝั่ง

วินเซนต์มักจะยืนอยู่ตำแหน่งนี้ เฝ้ามองผู้คนที่ฟุ้งฟิง
และหวังความช่วยเหลือจากเขา

ผู้คนที่หวังให้เขาเสียสละมองว่ามันเป็นสิ่งที่เขาพึงกระทำ

ทุกสิ่งช่างน่าเบื่อหน่าย

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เรื่องทุกอย่างกลายเป็นน่ารำคาญ
และเหน็ดเหนื่อย

นัยน์ตาแปรเปลี่ยนเป็นว่างเปล่ายามมองคนแปลกหน้า
ไร้ซึ่งกลิ่นอารมณ์ใดสะท้อนอยู่ข้างใน และเขาก็ใช้ชีวิตเช่นนั้น
เรื่อยมา

จนกระทั่งได้พบกับเด็กคนนี้

น่าประหลาดนัก แต่วินเซนต์ไม่เกลียดสิ่งใดเลยที่เฮริน
กระทำต่อเขา หากเป็นในยามปกติ ย้ำได้คิดเลยว่าตนจะมานั่ง
ซี้ม้าร่วมกับคนอื่น

ยิ่งยอมให้ทอดตนอย่างยินดีแบบนี้ ยิ่งไม่มีทางเสียละ

แต่กับเด็กคนนี้กลับไม่เป็นอะไร ไม่ว่าความอ่อนของ
ร่างกายที่สูงเล็กน้อย ท่าทางยามถูไถโบหน้ากับเสื้อหยาบ
อากัปกริยาตื้อตึงไม่ยอมถอยห่างจากตัวเขา ล้วนน่าเอ็นดูอย่าง
น่าประหลาด

“ไม่กลัวหรือ”

“...ไม่เป็นไรค่ะ”

“หมิ่นนั้นมาได้ยังไง”

ปลายสายตาที่เขามองไปมีหมิ่นตัวหนึ่ง เจ้าหมิ่นที่มีสีหน้า
เหมือนไม่ได้รับความเป็นธรรมเพราะโดนแย่งสิ่งล้ำค่าไป

ไหลลู่ตกด้วยความเศร้าหมองนั้น ช่างไม่เข้ากับร่างกาย
ใหญ่โตเทอะทะเอาเสียเลย เจ้านั้นมองยังไงก็เป็นหมิ่นที่เห็น
มนุษย์เป็นของเล่นชัดๆ

เมื่อครุ่นเฮรินนั่งขี้อหลังหมี่ตัวนั้น ทั้งสองท่าทางสนิทสนมกันมาก ไม่สิ เจ้าหมี่ดูจะติดแจะเฮรินมากกว่า ถ้าไม่ใช่เพราะวินเซนต์ใช้จิตสังหารทำให้มันกลัว ป่านนี้คงวิ่งกระโจนเข้ามาหาเด็กน้อยไปนานแล้ว

หมี่สบตากับเขากอีกครั้ง มันสะดุ้งโหยง นัยน์ตาที่มองมาหาเฮรินมีแต่ความละโมบอยากได้ตัวนางคืน วินเซนต์จึงขยับม้า

พวกเขาห่างออกมาจากหมี่ทีละน้อย เฮรินไม่ละสายตาจากหมี่ตัวนั้น

“ไอแวน บ้ายบาย”

และกระซิบเสียงค่อย

...ไอแวนหรือ

เจ้าหมี่คำรามเสียงดังกึกก้องราวตอบรับคำว่าไอแวน เฮรินคงตั้งชื่อให้หมี่ตัวนั้นว่า ‘ไอแวน’ แล้วยึดมันเป็นที่พักพิง

เรื่องนี้ฟังดูไม่น่าเชื่อ แต่เขาก็อดน้อยใจไม่ได้ พานคิดเอาว่านี่ตนเป็นผู้ใหญ่ที่เชื่อใจไม่ได้ยิ่งกว่าไอแวนเลยหรือ

“ว่าไง เอริน”

“อ๊ะ เจ้าหมีเหโรคะ แบบว่า...”

เอรินสองจิตสองใจ เปิดปากพูดเสียงค่อย จากนั้นก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เขาฟัง

เรื่องที่หนีออกมาจากกระท่อมจนไปเจอหมี ใช้เวลาอยู่ด้วยกันทั้งวันทั้งคืน จนกระทั่งมาถึงที่นี่ ใจของวินเซนต์วูบโหวงทุกครั้งที่ได้ยินนางเล่าเรื่องเสียงอันตรรายแต่ละเรื่อง แม้จะไม่แสดงออกมาให้เห็นก็ตาม

นึกเสียใจทุกวินาทีที่ยอมปล่อยตัวนางมายังสถานที่แห่งนี้

เอรินไม่ได้รับรู้ความรู้สึกนั้นเลยแม้แต่น้อย ทั้งยังดูตื่นเต้นดีใจที่เขาฟัง

เสียงที่อ้อมแอ้มอยู่ในลำคอตั้งออกมาอย่างกระจ่างชัด มีความตื่นเต้นแทรกซึมอยู่ในทุกคำพูด เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นเอรินยิ้มแยมเล่าเรื่องราวอย่างสดใสแบบนี้

วินเซนต์บันทึกสีหน้าเหล่านั้นไว้ในหัวที่ละภาพ และพอนางอธิบายเรื่องทั้งหมดจบ เขาก็ลูบศีรษะเฮริน เด็กน้อยหลับตาลง เอนศีรษะฟังไหล่ รับสัมผัสมือเขา

หลังได้กลับมาพบกันอีกครั้ง วินเซนต์ก็แน่ใจได้ในที่สุดว่ายังเิงเด็กคนนี้ก็เหมาะจะอยู่ที่คัลลิสโตมากกว่า

รวมถึงความจริงที่ว่า การได้เห็นเด็กน้อยเติบโตใหญ่อยู่ใต้ปีกของตนจะเป็นสิ่งที่เขาไม่มีวันเสียใจ

เด็กน้อยคนนี้จะเติบโตมาเป็นเช่นไร ชักจะอยากรู้ขึ้นมาแล้วสิ

พรุ่งนี้จะหัวเราะแบบไหน จะทำอะไรบ้าง หนึ่งปี ห้าปี สิบปี เขาอยากเฝ้าดูนางอยู่ข้างกาย

นั่นหมายรวมถึงการเป็นพ่อตัวจริงของเด็กคนนี้ด้วยเช่นกัน

‘พ่อ’ อย่างนั้นหรือ ช่างเป็นคำที่ไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย

แต่ก็ไม่ได้เกลียดที่จะเป็นพ่อของเด็กน้อย ทั้งยังลุ้นด้วยซ้ำว่า เมื่อนางเรียกเขาว่า ‘พ่อ’ จะให้ความรู้สึกแบบไหนกัน

ซักอยากรองเป็นพ่อคู่กับเขาบ้างเสียแล้วสิ

คนที่รักและเอ็นดูเด็กน้อยมากที่สุดในโลก คนที่เป็นที่พึ่งให้กับนางได้ดีที่สุด เขาอยากเป็นคนคนนั้น

เมื่อมันใจได้แล้ว มือของวินเซนต์ก็ยิ่งอ่อนโยนกว่าเดิม

เขายิ้ม และหลังรอยยิ้มนั้น

“เฮริน”

เขาเรียกชื่อของเด็กน้อย

นางเงยหน้าขึ้นมองสบตาวินเซนต์ รู้สึกได้ถึงความรัก ความผูกพัน และความเชื่อใจจากแววตาคู่ นั้น

วินเซนต์มองสบนัยน์ตาของนางพลางเอ่ย

“กลับไปหาเคานต์แซกคารีได้ไหม”

บทที่ 65

หัยน์ตาของเฮรินสันเป็นระลอกคลื่นเมื่อได้ยินคำว่าเคานต์-
แซกคาร์รี่ แวตามีเส้นหน้าเอ็นดูเหลือแต่ความหวาดกลัวและ
ความวิตกกังวล

เสียงนั้นดูจดังสายฟ้าฟาดลงมาสำหรับเฮริน เพราะเด็ก
คนนี้หลีกเลียงที่จะไปหาเคานต์แซกคาร์รี่มาตั้งแต่ต้น

ครั้งแรกที่เขาพบกับเฮริน ก็เป็นตอนที่นางพยายามหนี
จากเคานต์แซกคาร์รี่ คราวนี้ก็เช่นเดียวกัน

เด็กน้อยพยายามหนีให้พ้นจากเงื้อมมือของเคานต์-
แซกคาร์รี่เสมอ

แต่วินเซนต์กลับต้องเอย่ประโยคนี้ออกมา

“กลับเถอะ เฮริน”

เพราะนี่เป็นวิธีเดียวที่จะพาตัวเด็กไปยังคัลลิสโตได้

หลังได้ยินประโยคที่วินเซนต์กล่าว สีหน้าของเฮรินในตอนนีดูราวกับโดนขวานที่ตนไวใจฟันลงมาที่เท้า ประหนึ่งได้ยินคำที่ไม่สมควรได้ยินจากปากเขา

วินเซนต์ทั้งสงสาร ทั้งเห็นใจนาง อยากพาตัวกลับไปทั้งแบบนี้ ที่จริงหากคิดจะพาตัวกลับไปตอนนี้เขาก็ทำได้ เพราะแค่พาเฮรินกลับคฤหาสน์คัลลิสโต ฝากนางไว้กับลอร์ดก็จบเรื่อง

แต่แบบนั้นจะเกิดปัญหายุ่งยากตามมาเป็นพรวน

เมื่อไหร่ที่เขากระทำเช่นนั้น เฮรินจะเป็นเพียง ‘เฮรินแซกคารี’ ไม่ใช่ ‘เฮริน อีธาน คัลลิสโต’

จักรพรรดิประกาศผ่านชั้นตอนตรวจสอบอย่าง ‘พิธีตรวจพิสูจน์’ ว่าเฮรินไม่ใช่คัลลิสโต ก็เพราะต้องการควบคุมเฮรินตามที่พระองค์ต้องการ

สลักนาม ‘เฮริน แชกคาร์’ ให้แก่เฮริน เพื่อส่งตัวนางให้กับเคานต์แชกคาร์ในฐานะลูกสาวบุญธรรม ไม่ใช่คัลลิสโต

ดังนั้นหากเขาพาตัวเฮรินกลับไปพร้อมกันแบบนี้ ต่อไปเฮรินจะเป็นแค่ ‘เฮริน แชกคาร์’ และเขาก็จะกลายเป็นคนที่ลักพาตัวบุตรสาวบุญธรรมของเคานต์แชกคาร์กลับไปเลี้ยงดู

แน่นอนว่าสำหรับคัลลิสโต ไม่จำเป็นต้องมานั่งสนใจว่าจะได้รับการยอมรับจากใครทั้งสิ้น คำพูดของคัลลิสโตถือเป็นคำประกาศิต ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ล้วนเป็นเรื่องจริง

แต่ไม่ใช่กับ ‘แชกคาร์’

หากชื่อของเฮรินมี ‘แชกคาร์’ ต่อท้าย เขาจะไม่สามารถใช้ฐานะคัลลิสโตปกป้องนางจากคนที่ประสงค์ร้ายได้ และนั่นก็มากพอจะก่อให้เกิดสถานการณ์แบบเดิมซ้ำขึ้นอีก

ถึงจะทราบ รู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมและไม่อยากทำแบบนี้ แต่สำหรับเวลานี้ มีแต่จะต้องส่งตัวนางกลับคืนไป

เพื่อที่เฮรินจะได้รับการยอมรับจากทุกคนในฐานะเลดี้แห่งคัลลิสโต

เพื่อช่วยให้นางหลุดพ้นจากตระกูลแคนต์แซกคารีอย่าง
สมบูรณ์

วินเซนต์มองแววตาของเฮรินที่สะท้อนความรู้สึกของคน
ถูกหักหลัง พลังบีบมือทั้งสองข้างของเด็กน้อยเบาๆ

ทำไมมือของนางถึงได้เล็กกระจุมกระจิมขนาดนี้ละ
มือของมนุษย์เราเล็กได้ขนาดนี้เชียวหรือน่ารักเสียจนอดใจ
ไม่ไหว อยากลูบศีรษะอีกครั้ง แต่เห็นปฏิกิริยาของเฮรินที่ไม่อาจ
เก็บซ่อนความสะเทือนใจไว้ได้ ก็จำต้องอดกลั้นไว้ก่อน แล้ว
ทอดถอนใจด้วยความเสียดายแทน

“เฮริน”

“...”

เขาเรียกเด็กน้อย นางมองดยุคอย่างเขาด้วยสีหน้าบึ้งตึง
ไม่ยอมตอบ เมื่อครู่นี้ยังเล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้เสียงเจื้อยแจ้วด้วย
ความตื่นเต้นอยู่เลยแท้ๆ ...

วินเซนต์บีบมือเฮรินแรงกว่าเดิมเล็กน้อย ก่อนจะให้
คำมั่นสัญญา

“ข้าไม่ได้สั่งให้เจ้าไปอยู่ที่นั่นตลอดเวลา แค่ประเดี้ยวเดียวเท่านั้น แค่ครู่เดียวก็พอ”

“....”

“ข้าจะกลับมารับเจ้าอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้น ข้าก็จะกลับมา เพราะฉะนั้นครั้งนี้ขอให้เชื่อใจข้า และรอข้ามารับเถอะนะ”

“...จะมารับจริงๆ นะคะ”

เฮรินถามกลับเสียงแผ่ว วินเซนต์พยักหน้า

“จริงๆ นะ”

“ใช่ ข้าพูดจริง”

“...”

เฮรินขยับริมฝีปากด้วยสีหน้ากังวล คล้ายอยากพูดอะไรบางอย่างมากกว่านั้น แต่ก็เก็บมันไว้ วินเซนต์ไม่ได้เร่งรัดอะไร เขาเฝ้ารอย่างอดทน

ลั้งเลอยู่ไม่นาน เฮอร์นก็ถอนใจ พยักหน้าอย่างหมดแรง
เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองเขา ส่งสายตาแว่วอนมาให้

เสียงเล็กดังแผ่วออกมาจากปากเล็ก

“...ต้องมานะ”

เสียงของนางเบามาก ฟังแล้วเหมือนยังพูดเรื่องที่อยาก
เอื้อนเอ่ยไม่ครบ แต่ไม่ต้องฟัง วินเซนต์ก็รับรู้ได้ว่าเฮอร์นอยาก
พูดอะไร ต้องการสิ่งใด

วินเซนต์โอบประคองเด็กน้อยไว้ในอ้อมกอด จุ่มพิตลงที่
กระหม่อมของนาง

“ได้ แนนอน ข้าจะกลับมารับเจ้า”

หลังเขาเอ่ยปากออกไปเช่นนั้น เฮอร์นก็ซุกหน้าเข้ากับ
อ้อมอกของเขา เด็กน้อยทำตัวน่ารักน่าชมเชย ทว่าก็เป็นวินาที
ที่เขารู้สึกสงสารนางจับใจ

ทั้งที่คิดว่าหนีมาได้ตั้งนาน แต่ดูเหมือนจะมาได้ไม่ไกลอย่างที่คิด

พอนั่งกลับมาพร้อมวินเซนต์ แคร์วูเดียวก็กลับมาถึง
คฤหาสน์เคานต์แซกคารีจนได้ ได้แต่กล่าวโทษระยะทางว่า
ทำไมสั้นขนาดนี้

ทันทีที่วินเซนต์ปรากฏตัวขึ้น สายตาของทุกคนก็จับจ้อง
มาที่เขา และเฝ้ามองไปยังเฮรินที่ซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดโดย
ธรรมชาติ

ในบรรดานั้นมีคนของตระกูลเคานต์แซกคารีอยู่ด้วย และมี
อัศวินแห่งคัลลิสโตหลายนายยืนนิ่ง ผ่าคลุมสีน้ำเงินโบกพลั่ว
สะบัด

คนกลุ่มแรกที่เข้ามาหาดยุกกับเฮรินคือ เหล่าอัศวิน
คัลลิสโต

“พวกเราทราบข่าวแล้วครับ ในที่สุดก็หาตัวพบจนได้
นะครับ”

เฟรเซอร์ต้อนรับทั้งคู่ด้วยสีหน้ายินดี ชายหนุ่มยื่นข้างม้า
ของวินเซนต์ ทำความเคารพเฮรินอย่างนอบน้อม

“โล่งอกไปที่หะครับคุณหนูที่ปลอดภัย”

“ขอบคุณค่ะ”

เฮรินตอบกลับไปทันที เฟรเซอร์ยิ้มกว้างเงยหน้าขึ้นมอง

“ดูเหมือนระหว่างไม่ได้พบกัน คุณหนูจะขี้น้ำแข็งขึ้นเยอะ
เลยนะครับ คุณหนูของพวกเราช่างยอดเยี่ยมมากเหลือเกิน”

ขณะที่เฮรินกำลังลังเลไม่รู้จะตอบกลับไปยังไง เฟรเซอร์ก็
สรรเสริญเป็นยอคุณหนูของเขาไม่หยุดปากราวกับเผื่อรอเวลานี้
มานาน

“เหมือนว่าจะสูงขึ้นด้วยสินะครับ แถมยังดูแข็งแรงขึ้น
มาก สบายดีไหมครับ”

เขินนิดหน่อย เพราะที่จริงก็อายุสิบแปดแล้ว ไม่ควร
ได้รับคำชมพวกนี้

“ค่ะ”

เฟรเซอร์ยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“โล่งอก โล่งอกมากจริงๆ ครับ ขอขอบคุณที่ปลอดภัย ขอขอบคุณ
ที่กลับมาอย่างแข็งแรงดี”

อินทรีหนุ่มกล่าวทักทายด้วยน้ำเสียงจริงใจจนสัมผัสได้
เหล่าอศวินที่อยู่รอบๆ จึงร้องตะโกนอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

“ใช่ครับ ขอคุณนะครับที่กลับมา คุณหนู”

“คุณหนู พวกเราเป็นห่วงคุณหนูมากเลยครับ”

“คุณหนู! วันนี้ก็น่ารักเหมือนเดิมเลยนะครับ!”

เสียงเอ็ดตะโรดังขึ้นอย่างฉับพลันทำเอาเฮรินเบิกตาโพลง
ซุกซ่อนตัวมุดอยู่ในอ้อมอกของวินเซนต์ ต่างจากวินเซนต์ที่มี
สีหน้าพึงพอใจเป็นอย่างมาก อศวินแต่ละนายยกมือขึ้นปิดปาก
เริ่มโทษกันเอง

“คุณหนูตกใจแล้วไม่ใช่หรอนั้น”

“หุบปากไปเลย เสียงเจ้านั้นแหละดังเกินไป”

“แต่คุณหนูของพวกเราตอนตกใจยังน่ารักเลย”

“นั่นก็จริง...อีก!”

อัศวินนายหนึ่งพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของสหาย
ก่อนจะร้องเสียงดังเพราะโดนหินก้อนเล็กที่ไม่รู้ปลิวมาจากไหน
กระแทกใส่เข้าให้ เขาลูบหน้าผากบ่อยๆ อุทานด้วยความเจ็บปวด
เฟรเซอร์ก็กล่าวอย่างเยิ่นชา

“หุบปาก”

“...”

แค่คำเดียวเท่านั้น อุณหภูมิโดยรอบพลันมีไอเย็นพัด
เข้ามาโอบล้อมพวกเขาเอาไว้ ราวกับอากาศลดฮวบลงไปอยู่ที่
หนึ่งองศา

เมื่อเสียงรอบด้านเงียบลง เฟรเซอร์ก็หันหน้าไปมองเฮริน
อีกครั้ง ริมฝีปากคลี่ยิ้ม

“คุณหนู มาทางนี้เถอะครับ”

“...”

เฮรินเงยหน้าขึ้นมองสบตาวินเซนต์ วินเซนต์ลูบแก้มเธอ

“ไปไหม”

ที่จริงเฮรินไม่อยากไปเลย เธอพยายามขนาดไหนกับการหนีไปจากที่นี่ แต่ทันทีที่หนีได้สำเร็จก็ดันถูกพาตัวกลับมาอยู่ที่เดิม

เฮรินยังคงชอบวินเซนต์เหมือนเดิม มันเหมือนกับว่าขอแค่ได้อยู่ด้วยกันกับเขา ทุกสิ่งในโลกพลันอบอุ่นและอ่อนโยนไร้ซึ่งภัยอันตรายใด ให้เธอได้อยู่อย่างปลอดภัย

แต่ชอบเขาก็เรื่องหนึ่ง ผิดหวังกับเรื่องนี้ก็อีกเรื่องหนึ่ง แล้วก็โกรธเขานิดหน่อยด้วย

ตลอดทางกลับมาที่นี่ เฮรินอธิษฐานขอให้ทั้งหมดนี้เป็นแค่ความฝัน เพราะไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นเรื่องจริง ถึงกับจินตนาการว่าเมื่อลืมตาตื่นมาอีกครั้ง เธออาจจะกำลังอยู่กับเจ้าหมีเหมือนเดิม

...แต่นั่นก็น่ากลัวเหมือนกัน เพราะหมายความว่าเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมา วินเซนต์ก็จะหายไป ไม่ได้อยู่ตรงนี้กับเธอ

วินเซนต์บอกเหตุผลกับเฮรินที่เอาแต่ทอดถอนใจแล้วว่า
ทำไมเธอถึงต้องกลับมาอยู่ที่นี่

เขาจำเป็นต้องทำแบบนี้ ก็เพื่อช่วยให้เธอได้กลายเป็น
คัลลิสโตอย่างสมบูรณ์ สัญญาว่าจะรีบปราบปรามมอนสเตอร์
โดยเร็ว แล้วมารับตัวเธอกลับบ้าน

“เฮริน”

ถึงจะเกลียดตระกูลเคานต์แซกคารี เกลียดมาก ๆ แต่
วินเซนต์ไม่เคยทำเรื่องไม่ดีต่อเธอ เขาเป็นผู้มีพระคุณที่คอย
ช่วยเหลือเฮรินเสมอ

เพราะฉะนั้น

“ข้าเชื่อค่ะ”

คราวนี้เธอตัดสินใจที่จะเชื่อในตัวเขาอีกครั้ง เชื่อว่าสิ่งที่
วินเซนต์กระทำจะไม่มีวันเป็นเรื่องไม่ดีสำหรับตน เชื่อว่าเขาจะ
ต้องกลับมารับเธออย่างแน่นอน

วินเซนต์ลูบศีรษะเธอราวกับชมเชย ก่อนจะโอบกอดเฮริน
อีกครั้ง และอุ้มเธอกระโดดลงจากหลังม้าตัวใหญ่อย่างสบาย ๆ

ลงมาถึงพื้นแล้ว สีหน้าของเฟรเธอร์ดูยิ้มแย้มมากกว่าเดิม แต่ไม่นานอีกฝ่ายก็จัดการเก็บสีหน้า เปลี่ยนกลับมาเป็นโหมดทำงาน

“ต้องไปแล้วนะครับท่านดยุก สายมากแล้ว”

“ขำรู้”

“เรื่องที่เหลือปล่อยให้ข้าจัดการต่อเองครับ ข้าจะจัดการปิดฉากอย่างสมบูรณ์แบบ”

“...”

วินเซนต์ละสายตาจากเฟรเธอร์หันกลับมามองเฮริน หลังมองสบตาเธอ เขาก็ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน ดึงตัวเฮรินเข้าไปกอดอีกรอบ จุมพิตลงบนหน้าผากมน

“แล้วข้าจะกลับมารับ”

เขาค่อยๆ วางเฮรินลงบนพื้น เฮรินจึงยืนบนพื้นด้วยตัวเอง เพราะรู้สึกปลอดภัยแล้วหรือไงกันนะ เหมือนกับร่างกายพลันมีเรี่ยวมีแรงขึ้นมาเลย

ร่างกายกลับมามีพลังเต็มเปี่ยม เพราะเฮรินได้ร้องไห้
ได้ระบายความในใจที่อัดอั้นมานาน

เพราะเชื่อใจเขา

เฮรินยิ้มกว้าง โคงค์คำนับ กล่าวลาวินเซนต์

“ข้าจะรอนะคะ”

คำพูดนั้นจ๊กจี้หัวใจแปลกๆ เฮรินยกมือขึ้นปิดหน้าปิดตา
ท่าทางกระมิดกระเมี้ยน วินเซนต์มองเธอเหมือนเห็นตัว-
ประหลาด หลุดหัวเราะซ้ำอย่างกลั่นไม่อยู่ วางมือลงบนศีรษะ
เฮรินอย่างอ่อนโยน ก่อนจะหันกลับผละตัวออกห่าง แต่แล้ว
ขณะที่เขากำลังจะกลับขึ้นหลังม้าอีกครั้ง

“คุณหนู ข้าสมควรตายครับ”

จู่ๆ ไอแวนก็พุ่งเข้ามาคุกเข่าลงตรงหน้า สารภาพว่าตน
สมควรโดนโทษตาย

“ข้าควรจะดูแลคุณหนูให้ดีกว่านี้ แต่กลับทำหน้าที่ของ
ตัวเองได้ไม่ดี ได้โปรดลงโทษข้าด้วยครับ”

...อะไรนะ

ไอแวนสารภาพความผิดของตน แต่เฮรินเอียงคอด้วยความไม่เข้าใจ เหมือนอยากรู้อยากถามว่าไอแวนทำอะไรผิดหรือ

คิดเท่าไรก็ไม่เห็นจะมีสักเรื่องเลยนี่นา

เฮรินเงยหน้าส่งสายตาให้วินเซนต์ ขอให้เขาช่วยทำอะไรกับไอแวนสักอย่าง

วินเซนต์หลุบตามองไอแวนด้วยสีหน้าเย็นชาไร้อารมณ์ พร้อมกับช่วยอธิบายให้เฮรินฟัง

“ไอแวนเพิกเฉยคำสั่งข้า แอบมาเฝ้าเจ้าอยู่ที่นี่ แต่ทั้งที่คอยอารักขาก็ยังช่วยอะไรเจ้าไม่ได้ จึงสารภาพความผิดของตนแบบนี้”

“เฝ้าข้า...หรือคะ”

นัยน์ตาของเฮรินเบิกกว้างเหมือนกระต่ายมองไอแวน

‘อยู่ข้างกายตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาฉันหรือ ทั้งที่ในคฤหาสน์เคานต์แซกคารีมืออัครวิญญูชนขนาดนั้นนี่นะ’

จะว่าไป...เธอก็เคยเจอเรื่องประหลาดอยู่สองครั้ง

ครั้งแรก ตอนที่เกือบโดนบารอนเนสลักพาตัว

ตอนนั้นเอรินได้พบกับชายหนุ่มสวมหน้ากากดำ ซึ่งปรากฏตัวขึ้นช่วยจัดการมือสังหารพวกนั้น เพราะมีเขาอยู่ พวกนั้นเลยลักพาตัวเธอไปไม่สำเร็จ

และตอนถูกขังอยู่ในกระท่อมเมื่อวานก็ด้วย

หากเป็นคฤหาสน์ตระกูลเคานต์แซกคารีที่เธอรู้จัก ครูเดียวก็น่าจะมีคนวิ่งกรูกันมาแล้ว แต่ทั้งที่เกิดเสียงดังขนาดนั้น ก็ยังไม่มีคนโผล่มา

คล้อยคล้อยคล้อยได้ว่าได้ยินเสียงคนใช้ดาบต่อสู้กัน ตอนจุดไฟแล้วหนีออกมาจากกระท่อมได้สำเร็จ ที่แท้ก็เป็นไอแวนที่ช่วยขวางอัศวินตระกูลเคานต์แซกคารีที่พยายามจะไล่ตามเธอมาเอาไว้นี่เอง

ไม่อยากเชื่อเลย

‘...ทั้งหมดนั้นเซอร์ไอแวนเป็นคนลงมือมันหรือ’

ถ้าอย่างนั้นเฮรินก็สมควรเป็นฝ่ายขอบคุณเขาถึงจะถูก
เพราะได้ไอแวนช่วยเอาไว้ เธอถึงได้กลับมาพบกับวินเซนต์ได้
อีกครั้งอย่างตอนนี้

เฮรินตอบกลับไปอย่างไม่ลังเล

“ขอบคุณ...ค่ะ”

เธอกล่าวขอบคุณไปทางไอแวน

ไอแวนดูจะตกใจกับปฏิกิริยาของเฮริน เขาถามกลับอย่าง
ระมัดระวัง

“...อภัยให้ข้าเธอครับ”

ไม่มีอะไรต้องยกโทษให้ เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของ
ไอแวนเลย

เฮรินพยักหน้าลง ไอแวนเม้มปากแน่น ก่อนจะโค้งคำนับ
จนติดพื้นอีกรอบ

“จะไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกแน่นอนครับ ข้าขอสาบาน
ต่อสายเลือดสีฟ้าอันสูงส่งครับ”

เสียงกล่าวคำสาบานของเขาหนักแน่นกระทั่งคนที่ได้ยิน
ยังรู้สึกจริงจังไปด้วย

เฮรินมองใบหน้าของไอแวนที่เงยหน้าขึ้น เธอพยักหน้าให้
เขาอย่างช้าๆ รู้สึกว่าตัวเองสมควรจะต้องพยักหน้ารับคำสาบานนี้

พอเธอตอบกลับไปแบบนั้น วินเซนต์ก็ลูบศีรษะเธออีกรอบ
ก่อนจะหันหลังกลับ

“ไปกันเถอะ”

วินเซนต์ปีนกลับขึ้นม้าตัวใหญ่ในพริบตา เฮรินจ้องเขาอยู่
อย่างนั้น แล้วจู่ๆ ก็พลันนึกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

เฮรินหยิบผ้าเช็ดหน้ายับยู่ยี่ที่แอบซ่อนไว้ในกระเป๋า
ออกมาส่งให้วินเซนต์

ม้าตัวใหญ่จะต้องเขย่งปลายเท้าถึงจะสามารถเอื้อมถึงมือ
ของเขาได้ฉิวเฉียด

“เดินทางปลอดภัยค่ะ”

วินเซนต์รับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นมาถือไว้ พยักหน้ารับ และ
หลังกล่าวลากันเป็นครั้งสุดท้าย กลุ่มคนจากตระกูลดยุกคัลลิสโต
ก็ออกเดินทางโดยมีวินเซนต์ขี่ม้านำหน้าขบวน

เฮรินเฝ้ามองดูเขาห่างออกไปเรื่อยๆ จนลับสายตาด้วยใจ
ที่เสียดายและอาวรณ์

หลังมองจนวินาทีสุดท้าย เฮรินก็ถอนหายใจ หยัดกาย
ยืนตัวตรง กลับมาตั้งสติประคองหัวใจตัวเองให้เข้มแข็ง

เพราะยังมีเรื่องต้องทำรอเธออยู่อีก

‘เผชิญหน้ากับเคานต์แซกคารี’

รับลูกสาวไปเลี้ยงไหมคะ? 4

Am I a Daughter 내가 딸이에요?

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Peony Publishing

내가 딸이에요?

Am I a daughter?

Copyright © Flow 2019 / D&C MEDIA All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงเนื้อหา

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Flow.

รับลูกสาวไปเลี้ยงไหมคะ? เล่ม 4 / Flow: เขียน; 8hours: แปล จาก 내가 딸이에요?

(Am I a daughter?).— กรุงเทพฯ: พีโอเนอ มรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์, 2566.

(1) 407 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. 8hours, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6681-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร Raks

ราคา 375 บาท